

היום הוא נולד לפני תשעה עשרים, ובגיל הזה ברור לו לגמרי שיש לו רק אותו. אין לו משפחה, חברים במציאות או ברשתות החברתיות. הוא אמור להרגיש בר מזל שהצליח להגיע לגיל מופלג זה - אבל הוא לא. כמו ברוב שנותיו האחרונות, אין מישהו שחוגג יחד איתו את היום המיוחד הזה, תשעים שנה של חיים. והוא שואל את עצמו: 'למה אחד חי תשעים שנים והאחר מסתפק רק בשנים מעטות?' ועונה לעצמו. "ייתכן שעוד אגלה?" מה שבעיקר מנחם אותו שבעידן המודרני קיימים גברים ונשים רבים שחייהם מתארכים כך בבדידות. הוא כבר בשלב שאינו יוצא מהבית, חודשים ארוכים חלפו והוא לא שוחח עם אף גורם מטעם ולא מטעם, חוץ מעוזרת הבית שמצלצלת לשאול לשלומו ואם הוא זקוק לדבר מה. היא מגיעה פעם בשבועיים מטעם משרד סיוע לקשישים.

שמה גבריאלה וארחיב עליה, אם יהיה צורך, בהמשך.

הזקן לא מעוניין ליצור קשר עם אף אחד. החיים שלו כל כך בודדים ולעיתים נדמה כאילו הוא נהנה מהבדידות. חוץ מזה יש מצב שהוא הביא את זה על עצמו לפני שתיים-עשרה שנים ויותר. את זה תחליטו בעצמכם, אי-אפשר להעמיס הכול בעמוד אחד כבר בהתחלה.

הזקן ממעט לעשות פעילות גופנית, פרט להליכה למטבח, לכורסה, למיטה שהעביר לסלון... וחוזר חלילה, מסלול כמעט קבוע. בעבר נהנה מקריאת

ספרים או שמיעת ספרים מוקלטים, כיום התחביב היחיד שגורם לו סיפוק או שמחה אלה הסרטים המצוירים.